

som her er omtalte, og endda flere, som jeg har skaaet det høje Ting for Omtale af, ligger der i Anstaltens Bestyrelse fuldt færdige Forslag rede til Lovgivningsmagtens Sanktion, kun ventende paa, at Rigsdagen, som jo under hele Krigen har levet paa og fremdeles endnu lever paa en, om jeg saa maa sige, „fra Dag til Dag-Politik“, skal faa Tid og Ro til at beskæftige sig med saadanne i strengeste Forstand neutrale og dagligdags Spørgsmaal.

Her kommer jeg til det, jeg mener er Fejlen ved Statsanstalten for Livsforsikring. Personerne er sikkert gode nok, de er forsigtige i deres Dispositioner, det er sandt, men det bør de ogsaa være, det er ikke deres egne Penge, de regerer med, og det er jo ikke alene Borgmestre, for hvem Forsigtighed er en Dyd. Men Fejlen ved Anstalten er efter min Mening den Spændetroje i Form af Regler, Love og Anordninger, som Bestyrelsen er presset ind i. Bestyrelsen kan ikke røre sig en Tomme, ikke ansætte en Funktionær, ikke sende en Rejseagent ud, ikke forandre en Tøddel i Forsikringsbetingelserne uden først at have erholdt Lovgivningsmagtens Samtykke dertil, hvad den af Erfaring ved er meget vanskeligt at opnaa og stedse bliver vanskeligere, fordi Lovgivningsmagtens Interesser stadig koncentrerer sig mere og mere om de store, afgørende Spørgsmaal.

At alt Initiativ hos Anstaltens Bestyrelse maa drøbes under saadanne Omstændigheder, synes mig indlysende. Derfor siger jeg: Vil man forlange mere Initiativ fra Statsanstaltens Side, saa løs den Spændetroje, som den nu er snoret inde i. Lad os faa Loven for Statsanstalten til Revision og lad os faa den forandret derhen, at Anstaltens Bestyrelse faar et mindre Apparat, end Lovgivningsmagten er, at operere med. Jeg kunde i saa Henseende tænke mig, at Anstalten fik et Raad eller lignende Institution, sammensat af sagkyndige og Rigsdagsmænd fra de forskellige politiske Partier, at forhandle med om alle de mange Spørgsmaal, der paatrænger sig i en saa stor speciel Forretning, som Statsanstalten er, men lad den blive fri for at gaa Lovgivningens trange, ofte ufremkommelige Vej, hver Gang en Reform paatrænger sig. Og lad saa Rigsdagen nøjes med at behandle Anstaltens Budget sammen med Finanslovsforslaget. Derigennem vil Rigsdagen efter min Mening have al fornøden Kontrol med Anstalten, og denne vil faa den Frihed til at leve og

udvikle sig, som en Forretning bør og skal have, hvis den skal kunne hævde sig overfor sine Konkurrenter.

Gamborg: Dette lille Lovforslag giver mig ikke Anledning til at øve min Veltalenhed i længere Tid. Lovforslaget er ganske naturligt, og naar Anstalten ønsker sin Bestyrelse indrettet saaledes, som det her foreslaas, er der ingen Grund for Rigsdagen til at sætte sig derimod. Jeg kan sukke en lille Smule over, at en af de Poster, der hidtil har været forbeholdt min Stand, Aktuarstanden, glider væk fra denne, men paa den anden Side kan jeg ikke se nogen som helst rimelig Grund til at sætte mig derimod. Jeg kunde have ønsket, at Anstalten havde fundet paa et bedre Navn til den nye Stilling end Ordet Underberegner, men det er selvfølgelig en underordnet Ting.

De forskellige Bemærkninger, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet fremsatte, skal jeg ikke gaa nærmere ind paa ved denne Lejlighed; der kan muligvis blive Anledning til det en anden Gang. Jeg synes, at Statsanstaltens forsigtige og dygtige Virksomhed er udmærket god, som den er, og de forskellige nye Opgaver, som Forsikringsvæsenet kan frembyde, vil nok i Fremtiden blive varetaget lige saa tilfredsstillende og godt af det private Initiativ, som de hidtil er blevet det, saa der er saamaend ingen Grund til at gøre Forandringer paa dette Punkt.

Et eneste Punkt af det, som den ærede socialdemokratiske Ordfører nævnte, vil jeg gerne gøre en Bemærkning til. Han talte om Forsikring paa Børn og nævnte, at det i Livsforsikringsloven er tilladt at tegne Forsikringer paa Børn paa 8 Aar, men at Statsanstalten ikke tegner Forsikringer paa Børn under 15 Aar. Det skal det ærede Medlem ikke beklage, thi der er ingen ordentlig Anstalt, der interesserer sig for at tegne Forsikringer paa smaa Børn, og det bør fremdeles være saadan i Statsanstalten, som det ogsaa er i de fleste gode Selskaber, at der ikke tegnes Forsikringer paa smaa Børn.

Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget.

Fraenkel: Naar den højtærede Finansminister kaldte dette Lovforslag en lille Ændring, er det jo rigtigt; jeg kunde fristes til at sige, at naar man ser paa Anstaltens Ledelse som Helhed, er det slet ikke nogen Forandring, thi naar man ved Lovforslagets Gennemførelse sy-